

prima instanță: V. Buhnaci
instanța de apel: Iu. Cimpoi, N. Simciuc, N. Craiu

dosarul nr. 3ra-666/16

ÎN C H E I E R E

18 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Ion Druță, Galina Stratulat

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Departamentul Instituțiilor Penitenciare, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Dragancea Ana împotriva Departamentului Instituțiilor Penitenciare cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 ianuarie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Departamentul Instituțiilor Penitenciare și s-a menținut hotărîrea Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 07 octombrie 2015, de admitere parțială a acțiunii,

c o n s t a t ă

Reclamanta Dragancea Ana s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Departamentului Instituțiilor Penitenciare cu privire la contestarea actului administrativ și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a indicat că, este soția lui Dragancea Vasilii angajat al Departamentului Instituțiilor Penitenciare, direcția trupelor de pază, supraveghere și escortare, în funcție de inspector superior al batalionului de escortă și se află la întreținerea lui. Din căsătorie au un copil – fiul Dragancea Vlad, născut la 16 ianuarie 2015.

Indică reclamanta că pînă la 08 aprilie 2015 a plecat în concediu medial prenatal și postnatal.

La 09 martie 2015, Dragancea Ana a solicitat Departamentului Instituțiilor Penitenciare achitarea indemnizației, prezentînd și toate actele necesare.

Indică reclamanta că la 13 martie 2015, prin răspunsul nr. 11/194 i s-a refuzat achitarea indemnizației lunare pentru creșterea copilului.

Indică că, consideră refuzul Departamentului Instituțiilor Penitenciare ilegal or, conform art. 124 alin. (1) Codul Muncii și art. 16 din Legea privind indemnizația pentru incapacitatea temporară de muncă și alte prestații de asigurări

sociale, nr. 289- XV din 22 iulie 2004, soțiilor aflate la întreținerea soților li se acordă concediu de maternitate și se achită indemnizația de maternitate de la locul de muncă al soțului.

Cere reclamanta recunoașterea ilegală a refuzului Departamentului Instituțiilor Penitenciare privind stabilirea și calcularea concediului de maternitate prenatal și postnatal și stabilirea indemnizației pentru concediul de maternitate prenatal 70 zile și postnatal 56 zile în legătură cu nașterea copilului, la locul de muncă al soțului Dragancea Vasilii și încasarea a 0,1 % din suma neplătită în termen pentru fiecare zi de întârziere, începând cu 08 aprilie 2015.

Prin hotărârea Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 07 octombrie 2015, acțiunea a fost admisă parțial, s-a recunoscut ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legale refuzul Departamentului Instituțiilor Penitenciare al Ministerului Justiției privind stabilirea și calcularea lui Dragancea Ana a indemnizației pentru concediul prenatal și postnatal, la locul de muncă al soțului Dragancea Vasile, s-a obligat Departamentul Instituțiilor Penitenciare să stabilească, să calculeze și să achite lui Dragancea Ana indemnizația pentru concediul de maternitate ce include concediul prenatal 70 zile și postnatal 56 zile în legătură cu nașterea la 16 ianuarie 2015 a fiului Dragancea Vlad, și s-a respins capătul de cerere privind încasarea a 0,1 % din suma neplătită în termen pentru fiecare zi de întârziere, începând cu 08 aprilie 2015.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21 ianuarie 2016, a fost respins apelul declarat de Departamentul Instituțiilor Penitenciare și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 07 octombrie 2015.

La 11 martie 2016 Departamentul Instituțiilor Penitenciare a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a cerut admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, instanța de apel la adoptarea hotărârii contestate a aplicat și interpretat eronat normele de drept material și procedural și a aplicat o lege ce nu trebuia aplicată.

Indică recurenta că în conformitate cu prevederile art. 7 alin. (5) al Legii nr. 289 din 22 iulie 2004 privind indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă, baza de calcul a indemnizațiilor de asigurări sociale, acordate soției aflate la întreținerea soțului salariat, este venitul mediu lunar asigurat al soțului și se determină în condițiile prevăzute la art. 5, iar în art. 4 alin. (1) al aceleiași Legi se stipulează că plata indemnizației de maternitate se efectuează de la bugetul asigurărilor sociale de stat.

În conformitate cu Legea privind sistemul public de asigurări sociale nr. 489-XIV din 08 iulie 1999, persoană asigurată se consideră persoana fizică aptă pentru muncă, cu domiciliul în Republica Moldova, care plătește contribuții de asigurări sociale în vederea beneficiilor de dreptul prevenirea, limitarea sau înlăturarea riscurilor sociale prevăzute de lege.

Conform art. 31 alin. (1) al Legii cu privire la sistemul penitenciar nr. 1036 din 17 decembrie 1996, colaboratorii sistemului penitenciar sunt cuprinși în

asigurarea de persoane prin efectul legii obligatorie din contul mijloacelor bugetului de stat.

Or, conform art. 31 alin. (2) al Legii cu privire la sistemul penitenciar nr. 1036 din 17 decembrie 1996, sumele asigurate se plătesc în caz de deces, invaliditate și vătămare a sănătății colaboratorului sistemului penitenciar în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor de serviciu sau contractarea unei boli profesionale.

Astfel, menționează recurentul că colaboratorii sistemului penitenciar nu sunt asigurați în sistemul public de asigurări sociale, fiind supuși asigurării de stat obligatorii.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Departamentul Instituțiilor Penitenciare este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Departamentul Instituțiilor Penitenciare nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Astfel, analizînd actele cauzei Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ constată că, argumentele recurente se limitează la situația de apreciere de către prima instanță a circumstanțelor de fapt a cauzei.

Instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele anexate la materialele cauzei, iar argumentele invocate în recursul declarat de către Departamentul Instituțiilor Penitenciare, în esența lor, sînt similare argumentelor invocate în prima instanță și sînt expuse asupra circumstanțelor de fapt și nu de drept, cărora instanța de apel le-a dat o apreciere corectă, avînd la bază cumulul de dovezi administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, apreciate conform cerințelor art. 130 CPC.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, fără a se examina temeinicia lor.

Pe cînd, alte argumente invocate în recurs nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respinse, or recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural,

verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Departamentul Instituțiilor Penitenciare ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e

Recursul declarat de către Departamentul Instituțiilor Penitenciare se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Ion Druță

Galina Stratulat